

LBRIS

We know
books

**WILBUR
SMITH**

ȘI

DAVID CHURCHILL

**RĂZBOIUL
LUI
COURTNEY**

Traducere și note de
ANA IRIMESCU

 UNIVERS

Era în Paris, primăvara: un oraș clădit pentru îndrăgostiți într-un anotimp al iubirii. Și, dintre toate cuplurile ce se plimbau la braț prin Jardin des Tuileries în acea după-amiază, în Vinerea Mare din 1939, nimeni nu era mai îndrăgostit decât tânăra înaltă și suplă, și bărbatul de lângă ea, care o privea cu aerul că nici măcar el nu înțelege cum de este atât de norocos. Briza timpurie de aprilie încă păstra ceva răcoare, iar fata se cuibări ceva mai aproape de umerii lui lați și își ridică ochii spre iubitul ei, știind că el nu avea să reziste tentației de a o săruta, și la naiba cu privirile oricărui trecător dezaprobator.

În altă parte a lumii, asocierea simultană a perfecțiunii feminine cu eleganța masculină ar fi putut fi respinsă ca fiind o atitudine trivială și inutilă. Însă, în Paris, frumusețea a fost întotdeauna privită ca un imperativ moral, iar bărbatul și femeia erau două specimene magnifice. Ea avea o siluetă care ar fi făcut oricare casă de modă de pe Rue Cambon sau Avenue Montaigne să tânjească după serviciile ei ca model, dacă nu se luptau deja s-o capete drept clientă, iar fața ei era la fel de frapantă. Încadrate de un păr negru bogat și strălucitor, trăsăturile ei indicau tărie de caracter. Maxilarul și pomeții aveau o linie clară, bărbia îi era fermă, iar nasul, nicidecum cu vârful în vânt, desena o linie puternică. Însă oasele îi erau atât de fine și buzele atât de ademenitor de pline, încât îndeșteau orice sugestie de masculinitate. Și ochii ei albaștri

imenși, la fel de limpezi precum cerurile africane sub care se născuse, tivitiți cu gene bogate și negre ce abia aveau nevoie de rimel, completau imaginea unei feminități răvășitoare.

El era o pereche potrivită pentru un asemenea model de perfecțiune. Spre încântarea ei, era cu un cap mai înalt decât ea, chiar și atunci când ea purta tocuri. Orice trecătoare ar fi observat șuvițele de un blond închis din părul său pieptănat cu simplitate pe spate și strălucirea cinematografică a zâmbetului său adorabil. Fiind în Paris, trecătoarea ar fi observat și faptul că, în timp ce hainele lui erau obișnuite – o pereche de pantaloni de flanel gri antracit, o jachetă de stofă sport care îi ținea loc de sacou și o cămașă deschisă cu o eșarfă de mătase vârată în guler în loc de cravată – fiecare piesă era croită perfect, iar încălțăminte îi era perfect lustruită.

Ceea ce aprecia tânăra de lângă el și altă femeie nu știa era faptul că ochii cenușii ai acestui bărbat erau ferestre către un suflet mult mai sensibil și grijuliu decât ar fi sugerat o impresie trecătoare. Știa că, în vreme ce brațele îi erau puternice și pline de mușchi, avea mâinile unui artist. Degetele sale lungi și elegante puteau desena orice lucru pe care i s-ar fi odihnit ochii sau se puteau plimba pe toată lungimea corpului ei, jucându-se cu fiecare bucățică din ea și făcând-o să simtă o plăcere pe care nu și-ar fi imaginat-o posibilă, ce putea fi depășită numai de extazul pe care i-l stârnea cea mai încântătoare și puternică parte a lui.

Într-adevăr, Saffron Courtney și Gerhard von Meerbach păreau binecuvântați de toți zeii, fiindcă erau la fel de bogați și plini de relații pe cât erau de plăcuți ochiului. Cineva ar fi trebuit să fie plin de răutate ca să-i invidieze pentru norocul lor.

– Chiar ne-am întâlnit de numai trei luni? spuse Gerhard. Nu îmi pot închipui viața fără tine. Cum am putut să trăiesc douăzeci și șapte de ani fără să am habar că există? Și apoi...

– Apoi am aterizat la picioarele tale, spuse Saffron și chicoti. Cu capul în jos, într-o grămadă mare de zăpadă, îmbrăcată ca un bărbat.

Când doi oameni sunt îndrăgostiți, puține lucruri pe lume sunt atât de fascinante pentru ei ca iubirea lor. Gerhard și Saffron descopereau mereu moduri noi de a-și reaminti povestea primei lor întâlniri, ca niște copii care își doresc să audă în fiecare seară aceeași poveste de culcare.

Saffron pretinsese că era bărbat, ascunzându-și feminitatea în haine voluminoase, hotărâtă să trăiască euforia de pe Cresta Run din St. Moritz, cu toate că respectiva cursă era exclusiv pentru bărbați. Se avântase în jos pe pista de gheață refuzând să încetinească și, în cele din urmă, fusese aruncată de pe sanie într-una dintre curbe, rostogolindu-se în zăpadă. Ochelarii de soare îi zburaseră cât colo și ochii ei îi aprinseră sufletul lui Gerhard.

– Știu, spuse el. Ți-am aruncat o singură privire și... bum! Am fost lovit de un milion de volți, știi, ca într-un film cu Frankenstein, când doctorul face să treacă toată electricitatea prin monstru. N-am mai cunoscut nimic de felul acesta. Într-adevăr, dragoste la prima vedere. Și m-am gândit, cum se poate așa ceva? Cum pot să simt asta pentru un bărbat? Și apoi, în timp ce te îndepărtați...

– Mi-am legănat șoldurile. Știu, a trebuit să fac asta. Am simțit la fel ca tine și, pur și simplu, a trebuit să-ți spun cumva.

– Și toate astea din cauză că erai atât de curajoasă și... atât de încăpățanată.

Gerhard râse.

– Atât de... Saffron! A trebuit să te dai cu sania pe Cresta Run, cu toate că știai că numai bărbaților le este permis.

Saffron zâmbi.

– Desigur! De ce trebuie ca numai voi, bărbații, să aveți parte de toată distracția?

BRBIS We know books

Brusc, starea de spirit a lui Gerhard păru să se întunece, ca și cum un nor ar fi acoperit soarele.

— Ah, biata Chessi. Încă mă simt vinovat față de ea...
Acea trebuia să fie seara...

— Șșt!

Saffron îi puse un deget pe buze ca să-l facă să tacă. Francesca von Schöndorf fusese cea mai bună prietenă a ei din școală. Ele două, Chessi și Saffy, erau o pereche interesantă: una o fată germană dulce și inteligentă, cealaltă un copil al Africii abia îmblânzit, recent ajunsă în Anglia după ce fusese crescută în munții Kenyei. Nu o dată călătorise Saffron în Germania ca să stea cu familia Schöndorf, privind cum se schimba o țară în fața ochilor ei în timp ce naziștii remodelau o întreagă națiune după imaginea lor deformată.

Pe când Saffron era studentă la Universitatea Oxford și se afla în vacanța de Crăciun la rudele ei din Scoția, Chessi îi scrisese. Îi spunea că avea să fie în St. Moritz de revelion și că avea să dea o petrecere la o cabană; se aștepta ca bărbatul pe care îl iubea să o ceară de soție. Saffron traversase Europa și pentru că voia să fie cu prietena ei și să-i împărtășească bucuria, și pentru euforia de pe Cresta Run. Habar nu avea că acolo o aștepta iubirea vieții ei și cu atât mai puțin că era vorba de bărbatul cu care Chessi se aștepta să se căsătorească.

Însă dragostea este necruțătoare și nu poate fi negată.

— Tu și Chessi nu ați fost meniți să fiți împreună, spuse Saffron. Dacă ar fi fost așa, nu m-ai fi întâlnit pe mine și, chiar dacă m-ai fi întâlnit, m-ai fi ajutat să mă ridic din zăpadă, m-ai fi scuturat și ți-ai fi văzut de drum. Iar eu nu m-aș fi gândit la tine deloc.

— Și apoi, când ne-am întâlnit din nou, la petrecerea din seara aceea...?

— Atunci ne-ar fi luat o secundă să ne recunoaștem unul pe altul și am fi râs de ce s-a întâmplat, iar tu i-ai fi povestit

lui Chessi întâmplarea și ar fi râs și ea. Niciunul dintre noi n-ar fi luat-o cât de cât în serios, pentru că nu ar fi fost ceva demn de luat în seamă. Asta dacă i-ai fi fost sortit lui Chessi. Dar nu, tu mi-ai fost sortit mie. Și... Oh!

Saffron țiță când o pală de vânt îi fură pălăria de pe cap, și cei doi fugiră în jos pe Grande Allée, râzând ca niște copii în timp ce urmăreau bucata de păslă cu flori galbene de mătase ce sălta îndepărtându-se.

În restul după-amiezii rămaseră în aceeași stare de fericire. Se opriră în fața Turnului Eiffel ca să-și facă o poză la unul dintre fotografiile de acolo.

— Unde dorește domnul să trimit fotografia? întrebă fotograful.

— Stăm la Ritz.

Bărbatul se uită la cuplul încântător și zâmbi.

— Desigur.

Luară cina la localul La Tour d'Argent și priviră luminile bărcilor de pe râul Sena în vreme ce mâncau *canard à la presse* un fel de mâncare foarte elaborat, pentru care restaurantul era renumit. După cum era obiceiul, proprietarul, *monsieur Téraïl*, le oferă niște cartoline numerotate care atestau faptul că mâncaseră acolo.

După aceea, amețită într-un mod plăcut de cocktailul de șampanie care precedase masa și de sticla de Cheval Blanc 1921, Saffron își lăsă capul pe umărul lui Gerhard și îl tachină cu afecțiune.

— Vreau să dorm, murmură ea. Sunt prea obosită pentru hârjoneli.

Gerhard încuviință, încruntându-se exagerat de gânditor.

— Hmm, cred că e o hotărâre înțeleaptă. Ai avut o zi lungă. Ar trebui să te odihnești. Nu te deranjează dacă te duc la culcare și apoi ies în oraș, nu-i așa? Am auzit că dansatoarele de la Folies Bergère sunt deosebit de frumoase anul acesta.

– Fiară! se îmbufnă ea și îl palmui ușor.

Se întoarseră în apartamentul lor, fără să acorde atenție decorațiilor sale crem, bej și aurii. Trecură fără să se uite de două ori prin ușile înalte de sticlă, dincolo de care un balcon dădea înspre magnifica grădină Ritz și spre orașul din spatele acesteia. Avea să fie suficient timp dimineața să se cuibărească pe una dintre canapelele capitonate cu mătase sau să se bucure de priveliște.

Saffron își aruncă pantofii, își trase rochia peste cap și o aruncă pe podea fără nici cea mai mică grijă pentru delicatul material de șifon. Își desfăcu sutienul și își dădu jos chiloșii franțuzești, răsând în timp ce îi prinse pe vârful unui picior și îi făcu să zboare spre Gerhard. El își desfăcea cămașa cu o încetineală înnebunitoare, un nasture după altul, descoperindu-și treptat pieptul, acoperit de un păr auriu. Apoi ea îi văzu liniile mușchilor de pe abdomen. Gerhard se uită la ea, bucurându-se de privirea ei. Se opri, examinându-i fiecare centimetru de corp, iar ea simți cum se urca în ea căldura, începutul incendiului care o topea.

Zâmbetul lui se mări. Știa ce efect avea asupra ei. Dar Saffron văzu, în timp ce el își desfăcea cureaua și își descheia primul nasture de la pantaloni, că și ea avea un efect la fel de puternic asupra lui. Gerhard își scoase pantalonii.

Bravo, se gândi Saffron când văzu că își scosese mai înainte și șosetele.

Și apoi se așeză peste ea și ajunse în ea, iar Saffron se simți împlinită de către el, de parcă ar fi fost două jumătăți ale unei singure ființe. Gemetele i se transformară în țipete și i se dăruî complet, trup și suflet, bărbatului pe care îl iubea.

Mai târziu, când terminaseră, iar Saffron stătea întinsă în brațele lui trecându-și încet degetele prin părul de pe pieptul lui, Gerhard spuse:

– E ultima dată când putem să fim împreună, iubito... înainte să izbucnească furtuna.

Saffron simți un șoc înghețat. Își înfășură mâinile în jurul lui de parcă l-ar fi putut forța să rămână cu ea.

– Nu spune asta.

– *Führer*-ul nu se va opri la Austria și Cehoslovacia. Mai este și vechiul teritoriu prusac care a fost dat Poloniei. Îl vrea înapoi. Va folosi ca scuză Danzig-ul, așteaptă și o să vezi¹.

– Să-l ia, atunci. Ce ne interesează pe noi?

Gerhard ridică din umeri.

– Nu ne interesează... dar Chamberlain și Daladier le-au promis polonezilor că Marea Britanie și Franța le vor respecta granițele.

– Asta nu-l va opri pe Hitler să facă ce vrea?

– De ce l-ar opri? A scăpat basma curată de atâtea ori. Britanicii și francezii au dat înapoi de fiecare dată. Se așteaptă să fie la fel.

– Dar rușii? Nu o să le placă să vadă granița germană apropiindu-se de Uniunea Sovietică.

– Nu știu... Dar îți pot spune un lucru: dragul meu frate Konrad se fălește în stânga și-n dreapta spunând oricui îl ascultă că întreaga lume se va cutremura din temelii. „O să-și primească în mutră pumnul de fier al Reich-ului“, așa îi place lui să spună acum. După care îmi repetă să mă duc să-mi iau costumul de zbor pentru că o să am nevoie de el.

– Dacă se întâmplă asta, și el o să lupte?

– Konrad? Nu, el nu. O să se întoarcă în Berlin, în siguranță, să-l pune în fund pe generalul Heydrich, ca de obicei.

Saffron nu se putu abține să nu râdă, dar apoi se opri.

¹ Cu toate că era liber, Danzig era un oraș germanofon, argument folosit de Hitler în anexarea acestuia. În septembrie 1939, guvernul nazist al orașului a votat unificarea cu Germania.

- Nu-i nimic amuzant, nu-i așa?

Se lăasă un moment de tăcere, după care ea adăugă:

- Știu că e egoist din partea ta, acum, când toată lumea este pe cale să ia foc, dar nu mă pot gândi decât la un lucru: ce o să se aleagă de noi?

- Pun la cale împreună cu Izzy o modalitate prin care să putem să ne trimitem scrisori. O să fie complicat și o să dureze o veșnicie ca scrisorile noastre să treacă dintr-o parte într-alta. Dar o să treacă, îți promit.

- El o să fie în siguranță?

- Spune că o să fie bine. Și-a petrecut ultimul război pe front; cum ar putea să fie în pericol stând de data asta în Elveția?

- Dar, dacă ar afla, ei ar putea să ajungă la el acolo, nu-i așa...?

Saffron simți cum Gerhard încuviința în timp ce spunea:

- *Ja*, ar putea. Dar lui Izzy nu-i pasă. Spune că este răs-plata lui pentru mine pentru că l-am scos din Germania.

Isidore Solomons devenise erou în Primul Război Mondial și i se acordase medalia Crucea Albastră, cea mai înaltă distincție germană. Se întorsese acasă la München și preluase afacerea tatălui său ca avocat al familiei Meerbach și cel mai de încredere sfătuitor al acesteia.

Dar Solomons era evreu, iar Konrad von Meerbach era un nazist fanatic, a cărui pasiune pentru Adolf Hitler și pentru faptele acestuia cântărea cu mult mai mult decât orice respect pentru loialitate sau decență. Îl concediasse pe Solomons fără să-l anunțe sau să-i ofere vreo compensație.

Însă Gerhard era făcut din alt material decât fratele său. Rușinat de felul cum fusese tratat un asemenea angajat loial și prieten, îl convinsese pe Konrad să-i dea cinci mii de mărci germane din averea familiei spunându-i că voia să-și cumpere o mașină sport Mercedes. În schimb, îi dăduse banii lui

Isidore Solomons și, făcând asta, permisesse întregii sale familii să fugă în siguranță în Elveția.

La o zi după ce îl întâlnise pentru prima oară pe Gerhard, Saffron călătorise cu el la Zürich ca să-l întâlnească pe Solomons. Auzi povestea din gura avocatului, văzu respectul pe care i-l purta lui Gerhard comunitatea evreiască locală și descoperi prețul pe care Konrad, dezgustat de fratele său care ținea cu evreii, îl făcuse pe acesta să-l plătească pentru crima de a fi avut o conștiință. Saffron înțelese că avea de-a face cu cineva care făcea diferența dintre bine și rău și care era dispus să acționeze în baza acestui lucru, oricare ar fi fost consecințele. În inimă și în minte deopotrivă, a devenit sigură că alesese bărbatul potrivit și asta o făcuse să-l iubească și mai mult.

- Îmi place de Izzy, spuse ea. E atât de frumos din partea lui să facă asta pentru noi.

- Crede-mă, și lui îi place de tine. Tot spune că e datoria lui morală să ne țină împreună: „Dacă nu fac asta, nu o să găsești niciodată o femeie ca ea“.

- Ei bine, asta e adevărat, nu o să găsești.

- Dar tu o să găsești un alt bărbat ca mine?

- Nu... niciodată. Îți jur. O să fiu întotdeauna a ta.

Făcură dragoste din nou... și din nou tot restul weekend-ului de Paște. Duminică seara, Saffron îl conduse pe Gerhard la Gare de l'Est, de unde luă expresul de noapte cu destinația Berlin. Reuși să nu plângă până când trenul părăsi gara. Dar apoi lacrimile îi năvăliră în ochi în timp ce îi deveni imposibil să mai țină la distanță îngrozitorul adevăr.

Dragostea ei pentru Gerhard von Meerbach abia începuse. Dar era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Putea să spere la un timp în care ei să fie unul cu celălalt și să-și facă o viață împreună în pace. Putea să-și spună că dragostea lor va supraviețui și că visele lor vor deveni realitate și să încerce

din toată inima să creadă asta. Dar după aceea o altă voce din ea întreba: *Care e șansa ca asta să devină realitate?*

* * *

La mai puțin de cinci luni după aceea, la primele ore ale dimineții de vineri, 1 septembrie 1939, Hitler descătușă forțele naziste germane împotriva Poloniei.

Două zile mai târziu, Marea Britanie declară război Germaniei. Iar măcelul, suferința și oroarea explodară peste tot în lume.

Într-o altă lună aprilie, într-o altă țară, la începutul unei serii de primăvară din 1942. Saffron Courtney purta o salopetă de serj largă și neagră ce-i ascundea silueta. În tocul uneia dintre cizmele ei din piele tare avea ascuns un cuțit de luptă mic, iar nasturele de la buzunarul din stânga față ascundea o pastilă de cianură. Se aplecă peste calea ferată și înfundă pachetul de un kilogram jumătate de explozibil în spațiul dintre bază și partea de sus a șinei. Pachetul, care cuprindea șase cartușe de două sute de grame de Nobel 808, era la fel de maleabil ca o plastilină, astfel că Saffron putu să-l infunde, lipindu-l de metal. Aerul nopții era plin de mirosul puternic de migdale care emana din explozibilele pe bază de nitroglicerină. Întinse un fir de nitroceluloză în care fuseseră introduse douăzeci de grame de material explozibil. Odată ce fu mulțumită de poziție, luă din rucsac o rolă de bandă adezivă kaki, rupse o bucată cu dinții și înfășură șina și explozibilul cu ea. Apoi rupse o a doua bucată și repetă procedura, așa că acum erau două benzi, la aproximativ trei degete una de alta, ținând în poziție bomba pe care o instalase.

Se lăsă pe vine și privi șina de cale ferată în ambele direcții. Apoi privi interiorul șinei de fiecare parte. Era aproape ora nouă seara, dar la marginea nordică a unui imperiu nazist ce se întindea din adâncurile Deșertului Sahara până dincolo de Cercul Arctic era încă suficientă lumină ca să

LIBRIS We know books
vadă fără o lanternă. Saffron se încredință că nu fusese observată. Timp de două secunde, se bucură de frumusețea limpede și plină de pace a cerului nordic de seară, de albastrul său blând, brăzdat de nori în culori sedefate de gri perlă și roz deschis. Respiră aerul înmiresmat de tufişurilor de orz sălbatic, ale cărui curajoase flori galbene înfloreau printre ultimele pete de zăpadă, prin încrângăturile de alge și prin sarea mării.

Următorul lucru pe care îl scoase din rucsac fu un buton de metal, ce avea mai puțin de cinci centimetri în diametru. Era atașat de o sârmă în forma unui U. Aceasta se potrivea pe șină în așa fel încât butonul să stea drept deasupra. Acest obiect era cunoscut în echipa de Operațiuni Speciale din care făcea parte Saffron, ca „întrerupător de semnal de ceață“ pentru că semăna cu capsulele de detonare mici, umplute cu explozibil, care erau puse pe căile ferate pentru a-i alerta pe mecanicii de locomotivă. Presiunea roților trenului pe aparat declanșa explozibilul care scotea un zgomot asemenea unei petarde puternice. Asta îi alerta pe mecanici că în fața lor se afla un pericol sau, atunci când era ceață, îi avertiza că se apropiau de o gară și că era timpul să încetinească.

Niciun angajat al căilor ferate sau însoțitor de tren nu ar fi fost surprins să vadă acel buton pe șine și ar fi trebuit să se uite îndeaproape ca să-și dea seama că Saffron fixase un fir scurt de detonare între buton și pachetul de explozibil. Când următorul tren avea să treacă peste întrerupătorul de semnal de ceață, detonatorul avea să declanșeze explozia în lanț a firului, a nitrocelulozei și a încărcăturii principale de 808. Și urma să fie iadul pe pământ.

Trenul transporta cinci sute de soldați Waffen-SS și urma să ajungă acolo în mai puțin de zece minute. Dacă încărcătura exploda, trenul avea să deraieze, ucigând sau rănind pe

mulți dintre oamenii aflați în el. Și, lucrul mai important, avea să distrugă șina și să blocheze trecerea. Locul strâmt și zidurile înalte de granit ce-l înconjurau creșteau timpul și efortul necesare pentru a curăța și a repara linia, ceea ce urma să blocheze într-un mod semnificativ liniile germane de comunicație.

– Acum ascultă aici, Courtney, îi spusese comandantul ei, locotenentul colonel J.T. Young, pe care toți îl numeau „Jimmy“, cu o săptămână mai devreme. Abilitățile tale lingvistice nu sunt chiar la nivelul unor operațiuni sub acoperire de lungă durată. Cel puțin, nu încă. Dar misiunea asta ar trebui să fie potrivită pentru tine. E o treabă simplă în doi pași. Uită-te aici.

Întinse o hartă pe masa ce domina una dintre laturile biroului său spartan.

– O să iei o cursă Shetland, începutu el.

Vorbea despre flota de bărci de pescuit, pline de mitraliere ascunse, ce transportau agenții pe Marea Nordului.

– Te vor lăsa la intrarea în acest golf lung la ora 5:00, cu aproximativ o jumătate de oră înainte de răsărit. O să vâslești spre est, în interiorul golfului. O să te ghidezi după busola și primele raze ale soarelui, așa că vâslește spre lumină și spre munții din depărtare și n-ai cum să greșești.

– Nu vă îngrijorați, o să-mi gălesc drumul spre țarm.

– Așa te vreau. Acum, locul de debarcare e golfulețul ăsta de aici...

Young îi arată un loc de pe hartă marcat cu „A“.

– Este neocupat și cel mai apropiat post de observație al nemților este mult mai jos pe coastă, așa că ar trebui să poți să intri neobservată.

Îi înmână o fotografie aeriană alb-negru.

– A fost făcută săptămâna trecută de brigăzile de recunoaștere ale Forțelor Aeriene Regale. O să-ți dea o idee

despre cum arată locul. Lucrul esențial pe care trebuie să-l faci în acest punct este să scapi de barca gonflabilă. Nu-i poți lăsa pe nemți s-o observe și să te găsească. Ai două opțiuni: prima: ia cuțitul, înțea-o și scufund-o lângă mal. Împinge-o pe fundul apei. Desigur, doar dacă te asiguri că rămâne la fund, fiindcă nu vrem o prăpădită de barcă gonflabilă doar pe jumătate umflată să plutească la mal, unde oricine ar putea-o vedea.

– Firește, domnule locotenent.

În vocea lui Saffron era o urmă de amuzament și Young făcu o pauză și o fixă cu o privire dură și iscoditoare. Își petrecuse viața comandând, după cum spunea, unor „soldați ai dracului” și trebuia să se obișnuiască cu ideea că o proporție semnificativă din noii săi subordonați era reprezentată de tinere femei parfumate, cu pielea moale, care nu arătau și nu vorbeau ca un soldat obișnuit din armată, dar care se dovedeau, atunci când erau antrenate corespunzător, la fel de eficiente în misiunile lor. Ca să se deghizeze mai ușor, își tăiasse părul scurt și corpul ei drept și zvelt avea o postură androgenă, dar feminitatea-i atrăgătoare ieșea la iveală atunci când ochii albaștri îi zâbeau.

– Îmi pare rău, domnule, spuse Saffron. Dar nu am putut să nu-mi imaginez bărcuța cea tristă și dezumflată. Ați descris o imagine atât de vie.

Young se încruntă sceptic, cu toate că Saffron știa că era mai degrabă mulțumit de complimentul ei. Știa și că exteriorul său morocănos ascundea un bărbat cumsecade și inimos, care ținea mult la agenții lui, chiar și atunci când îi trimitea în misiuni din care era puțin probabil să se întoarcă.

– Ce încerc să spun, Courtney, este că o să ai nevoie de câteva pietre ca să scufunzi barca gonflabilă. Este imposibil pentru noi să știm dacă vei găsi pietre acolo, când o să ajungi, înțelegi?

– Da, domnule.

– A doua opțiune: o să vezi din fotografie că locul de debarcare e o plajă îngustă cu tot felul de tufe, niște tufișuri sau orz sălbatic ce crește pe țârm. S-ar putea ca tufișurile să fie o ascunzătoare mai bună, după ce ai dezumflat barca. Depinde de tine să iei inițiativa și să decizi la locul faptei.

– Înțeleg, domnule.

– Bravo. Acum, după ce te vezi pe mal și ai scăpat de barcă, te deplasezi până în punctul B de aici.

Lovi un loc de pe hartă cu degetul arătător. Punctul B se afla la sud-est de punctul A, la o distanță apropiată în interiorul continentului.

– Sunt numai patru mile, dar nu trebuie să te grăbești. Teren cu dealuri, nu sunt copaci sub care să te adăpostești, cel mai important lucru este să eviți să fii văzută și să nu fii rănită. Nu ajută deloc dacă îți rupi vreun picior sau un braț, chestii de-astea. Ar trebui să fie suficient timp cât să te odihnești, să mănânci și să te familiarizezi cu zona înainte să treci la treabă.

– Da, domnule locotenent.

– Uită-te la calea ferată de aici. Uite cum urmează linia coastei cu câteva înaintări mai adânci în interiorul țărmlui și cum trece peste dealurile care ajung la mare. Este singura linie de-a lungul coastei și nu sunt drumuri importante, cu siguranță niciunul care să permită libera trecere a camioanelor și a pieselor de artilerie, ca să nu mai vorbim de tancuri. Dacă putem să distrugem calea ferată, o să le îngreunăm serios inamicilor capacitatea de a reacționa la orice facem noi. N-o să fie în stare să-și manevreze forțele sau să trimită întăriri.

Saffron nu avea nevoie să întrebe ca să știe la ce se referea „orice facem noi”. În loc de asta, întrebă:

– Vreți să arunc în aer calea ferată, domnule?

Acum era rândul lui Jimmy Young să se amuze.